

# Posudek oponentky diplomové práce Bc. Kristýny Bredové „Participační právo dítěte v opatrovnickém řízení“

Participace dětí na procesech a rozhodnutích důležitých pro jejich život je společensky i oborově velmi aktuální téma, které autorka přiměřeně možnostech diplomové práce zúžila na možnosti zapojení dětí v rámci opatrovnického řízení.

Práce je tradičně členěna na dvě hlavní části. První tvoří teoretický rámec tématu. Poměrně stručně a obecně je nastíněna podstata sociální práce s rodinou. Větší pozornost je věnována tématu participace dětí, vč. jeho mezi/národního zakotvení. Správně autorka poukazuje na určité dilema skryté v současné praxi, kdy je kolizním opatrovníkem dítěte typicky stanoven pracovník OSPOD. Není pak zřejmé, má-li v rámci procesu hájit názory a přání dítěte, nebo jeho nejlepší zájem podle vlastního odborného posouzení. To zdaleka není totéž.

Text je místy prokládán osobními tvrzeními autorky, které nejsou nijak podloženy (např. str 26 „Dovolím si tvrdit, že nejméně v 90 % případů soud tuto funkci deleguje právě a jen na OSPOD.“ Resp. „Výše jsem ale zmínila, že kolizní opatrovníci silně preferují osobní kontakt s dítětem, který se uskuteční zhruba v 99 % případů“ str. 49). Tam, kde autorka operuje s kvantifikovanými tvrzeními (např. Formy péče, str.27 a dále) by bylo vhodné uvést konkrétní data.

Zajímavé je nahlédnutí do situace v dalších zemích. Z textu ovšem není patrné, podle jakého klíče jsou země vybrány a informace jsou bohužel velmi stručné. Za vhodnější bych považovala zvolit nižší počet zemí a těm se věnovat detailněji.

Pro výzkumnou část zvolila autorka vhodnou kvalitativní strategii. Dobře je popsán celý proces výzkumu. Neobratně formulovaná se mi ovšem jeví hlavní výzkumná otázka „Jak provádí sociální pracovníci OSPOD v Praze participaci dítěte v rámci opatrovnického řízení?“ Domnívám se, že participace dětí se nemá „provádět“. Rovněž formulace první dílčí výzkumné otázky („Které faktory ovlivňují sociální pracovníky OSPOD při rozhodování o zapojení dítěte do opatrovnického řízení?“) je diskutabilní. Oceňuji precizní přístup k oslovení budoucích respondentů šetření. Škoda, že se o názorech více než 60 pracovníků, kteří na úvodní dotazník odpověděli, nic nedozvíme. Např. na co byli dotazováni? Autorka uvádí, že k hloubkovému rozhovoru bylo ochotno 16 pracovníků, ale že rozhovor uskutečnila pouze se sedmi „a to z toho důvodu, že došlo k dostatečné saturaci získanými daty“ (str.35). Na str. 38 ovšem píše, že „dalším omezením může být velikost vzorku. Pro větší míru zobecnitelnosti by bylo lepší mít větší výzkumný vzorek, ale pro potřeby a rozměr mého výzkumu je

tento počet dostačující“. Obě tvrzení nejsou v souladu, pokud bylo k dispozici dalších devět pracovníků ochotných k rozhovoru.

Nicméně samotné výsledky jsou zpracovány přehledně a srozumitelně. Za zdařilou rovněž považuji diskusi nad zjištěními výzkumného šetření.

Text se opírá o relevantní domácí i zahraniční zdroje, které bohužel nejsou zcela správně citovány. Není sjednocen seznam použité literatury. Nesprávně jsou citovány zákonné normy.

Přes výše uvedené připomínky práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

V Praze dne 12. 6. 2023

PhDr. Hana Pazlarová, Ph.D.